

Toch nog een taak voor Henne-Meue

Kerstverhaal voor +14

In de bocht van de smalle, hoge rivierdijk stonden twee huisjes. Het ene huisje aan het begin van de bocht, het andere huisje aan het eind van de bocht. Ze leken wel op elkaar, die twee huisjes. Maar toch zagen ze er zo verschillend uit. Van het eerste huisje waren de luiken gesloten. Bij het andere zag je voor de raampjes de helder witte gordijntjes en een paar vriendelijke geraniums. Hier woonde de oude Hanna. "Henne-Meue", zeiden ze vroeger in het dorp. Ze kenden haar wel: de vriendelijke oude vrouw, die daar zo heel alleen in het huisje aan de dijk woonde. Ze had geen familie, maar vrienden had ze wel.

's Zondagsmorgens al vroeg liep ze met haar witte muts op de kronkelige dijk naar het dorp. Uit de kerk bleef ze dan bij haar vrienden eten. Dan eens bij die, een andere keer weer bij de ander. Vrienden en vriendinnen met wie ze van hart tot hart eens kon spreken. Na de middagkerk liep ze dan langzaam weer langs de dijk naar haar huisje terug. Maar die lange wandeling werd toch wel erg vermoeiend. Als het waaide of regende bleef ze thuis en ook 's winters zag ze bijna geen kans meer om dat lange eind te lopen. Zo werden de keren dat ze naar de kerk ging steeds minder. Totdat ze helemaal niet meer ging. Dat was wel een gemis in het leven van Hanna. Hoe vaak was ze niet opgegaan, terwijl het in haar hart zong: 'Hoe branden mijn genegenheên om 's Heeren voorhof in te treên. Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen!' Nu Hanna niet meer bij hen kon komen, kwamen haar vrienden haar wel eens opzoeken in het kleine huisje aan de dijk. Maar die bezoeken werden steeds minder, want die vrienden waren ook al op leeftijd, en de dijk was lang en ver. Die vriendenkring werd ook gedurig kleiner. Steeds kreeg Hanna weer bericht: die is niet meer en die is niet meer. En al mocht ze ook geloven, dat ze een goede ruil deden, Hanna kon ze slecht missen. Zo werd het steeds eenzamer, steeds leger om haar heen. De ouderen vielen weg, de jongeren kenden baar niet zo. De oude bewoonster van dat huisje aan de dijk werd meer en meer vergeten. Het andere huisje stond nu al ruim een jaar leeg. Er had een echtpaar in gewoond, dat verhuisd was naar het dorp. Toen de luiken van dat huisje dicht gingen, voelde de oude Hanna zich eenzamer dan ooit. Het was net alsof ze nu heel alleen op de wereld was overgebleven. Ze had haar nood aan de Heere geklaagd. "Ik ben de Heere, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb." Die woorden waren in haar hart gezonken. En er kwam een rust, die alle verstand te boven gaat. Als ze de Heere had, dan had ze immers alles? Hij had haar opgezocht en uit het dienst huis van satan en de zonde uitgeleid. En dan kon de oude vrouw wel eens zo verwonderd vragen: "Heere, waarom was het toch op mij gemunt?" In die tijden had Hanna geen last van haar eenzaamheid. Maar het was ook wel eens anders. Zo ook op die grauwe, sombere septemberdag. Het had de hele dag al geregend. Stil, de armen doelloos op de tafel, zat Hanna naar buiten te kijken. En in haar hart was het net zo somber en mistroostig als buiten. Dat hart was ook boordevol vragen: Waarom was ze hier eigenlijk nog? Zo oud ... zo nutteloos. Ze was haar zondig bestaan zo moe... Een ogenblik kon ze Elia begrijpen, die daar onder de jeneverboom zo moedeloos vroeg, of de Heere hem maar weg wilde nemen. Niemand zou haar hier missen; haar leven leek zo doelloos. Voor wie betekende ze nu eigenlijk iets? Onvruchtbaar. Dat woord ... onvruchtbaar.

Het werd steeds donkerder. Zou ze de lamp aandoen? Nee, ze ging maar naar bed. Ze kon eigenlijk nog wel langer op blijven zitten, maar waarvoor? Ze pakte de Bijbel en schoof wat naar het raam. Hier kon ze nog wel genoeg zien om een stukje te lezen. Wat was aan de beurt? Psalm 68. Met de vinger wees ze regel voor regel bij. Maar ... ineens stakte die vinger. Daar las de oude vrouw: 'Een God, Die de eenzamen zet in een huisgezin.' En meteen begon het in haar hart te zingen: "Een God, Die zet uit mensenmin, d' onvruchtb'ren in een huisgezin." Heel stil zat de oude vrouw daar. Dit zei de Heere. Maar ze kon het niet begrijpen. Wat was dat? Dat kon toch niet? Stil zat ze er aan tafel een poos over te denken. Nu waren er nog meer vragen in het hart. Toen ze eindelijk naar bed ging, lag ze heel lang op haar knieën voor het ledikant. Al die vragen mocht ze neerleggen voor het Aangezicht van Hem, Die alles weet en alles ziet en Die ook de nood van de oude Henne-Meue kende. Een paar weken later keek de oude Hanna heel verbaasd naar het andere huisje. Wat een drukte was het daar ineens! Er stond een grote auto en er werd getimmerd en geveerd. Tjonge, zou ze nieuwe burens krijgen? Ze was er zo ontdaan van dat ze er eerst eens bij moest gaan zitten. Haar hart bonsde ervan. Nieuwe burens! Dat was wat! Dan zou ze in ieder geval hier niet helemaal meer alleen aan de dijk wonen. En als het nu ook nog eens menschen mochten zijn, die de Heere vreesden! De oude Hanna vouwde haar handen. En ze vroeg, bedelde, of dat nu nog eens zo zou mogen zijn: zulke burens, met wie ze ook van hart tot hart zou kunnen spreken. Dat oprechte verlangen, dat in haar hart leefde, legde ze aan de Heere voor. En het werd zo ruim van binnen, Hanna voelde dat haar gebed naar boven ging. Er kwam een verwachting in haar hart: zou de Heere dat nu nog willen geven in de avond van haar leven? Dat wonder zou ze niet op kunnen. Elke dag keek ze naar buiten naar het huisje. Met genoeg zag ze hoe het werd opgeknapt. Steeds waren het mannen, die er aan het werk waren. Een vrouw had ze er nog niet gezien. Maar op een dag zag ze dat de gordijnen werden opgehangen. Nu zou ze toch eens opletten. Zou de nieuwe buurvrouw er ook zijn? Ze ging voor het raam zitten. Hier had ze een mooi uitzicht. Want haar nieuwe buurvrouw wilde ze toch wel eens zien. De mannen waren druk bezig in de schuur. Daar ging de keukendeur open. "Koffie!" hoorde de oude vrouw roepen. Ze keek... ja, daar zag ze haar nieuwe buurvrouw. Om het korte blonde baar had ze een rode zakdoek geknoopt. Die stak fel af bij de groene trui en de zwarte lange broek. Voor het raam zat de oude Hanna verslagen. Was dat baar nieuwe buurvrouw? Was ze daar zo blij mee geweest? Had ze daarom zo gemakkelijk kunnen bidden? Zo gemakkelijk zelfs, dat ze geloofd had, dat de Heere dat gebed verhoren zou? 'Allemaal gevoel hoor', zei de vijand van binnen. 'Allemaal inbeelding. Kijk alles maar eens na.'

De nieuwe burens woonden er al twee weken, toen ze op een zaterdagmiddag kennis kwamen maken. Ze hadden hun kinderen bij zich: een jongetje en een meisje van drie en zes jaar. De oude Hanna had er eerst wel tegenop gezien, maar het werd toch wel gezellig. De twee kinderen maakten bijna ruzie, wie er bij haar op schoot mocht zitten.

"Zegt u maar Els en Wim hoor", zei de nieuwe buurman. "We zijn nog zo jong. Met u vergeleken komen we pas kijken."

"Zeggen jullie dan maar Henne-Meue", zei de oude vrouw. "Dat zeiden ze in het dorp ook altijd."

"We zagen u zondagmorgen voor het raam zitten", zei Els. "We gingen naar de kerk. U leunt zeker niet meer?"

Hanna schudde haar hoofd. "Nee kind, ik kan al een paar jaar niet meer opgaan. Eerst deed ik het nog één keer, maar nu kan ik dat eind niet meer lopen."

"U leunt wel met ons meerijden", stelde de nieuwe buurvrouw voor. Dat moest Hanna even verwerken. Weer opgaan naar Gods Huis ... dat zou wat zijn!

"Jullie zullen wel naar een andere kerk gaan", zei ze met een glimlach. Ze noemde de gemeente. "En onze dienst zal ook wel langer duren", voegde ze er aan toe, "dus dan zouden jullie een hele poos moeten wachten".

Els knikte. "O, dat geeft niet hoor. Dat zouden we graag doen. We rijden toch bij u langs." De oude vrouw zat even voor zich uit te kijken. In gedachten zag ze al het kleine kerkje voor zich. Dat zou wat zijn ... De gemeenschap der heiligen ...

"Ik zal het eerst aan de Heere vragen", zei ze eenvoudig. "Als je me morgen met de muts op voor het raam ziet zitten, ga ik mee. Ik hoop dat de Heere me hier licht in geeft, anders zal het toch beter zijn, dat ik thuis blijf." Ze voelde wel dat de nieuwe buurtjes er niet zoveel van begrepen. Misschien kwam er nog wel eens een gelegenheid dat ze er wat meer over kon zeggen. Ze nam hartelijk afscheid van het jonge gezinnetje. Voor het raam zwaaide ze hen na. Op de dijk stonden de kleine Annemieke en Hans nog even stil om terug te zwaaien. Die avond had de oude Hanna veel werk. Lang lag ze geknield voor haar ledikant. Ze wilde zo graag weten, wat hierin de wil des Heeren was. Ook het jonge gezin, dat naast haar was komen wonen, mocht ze de Heere opdragen. In gedachten zag ze ben voor zich: twee vriendelijke jonge mensen met twee schattige kindertjes. Hij had een goede baan, dat had ze wel begrepen. Ze hadden alles wat hun hart hier kon begeren. Maar het aller nodigste misten ze en ze hadden er geen weet van. Dat ze wederom geboren moesten worden, zouden ze in de kerk, waar ze naar toe gingen, niet horen, dat wist Henne-Meue wel. Ze waren toch verbondskinderen? En straks zou hun Vader hen in de hemel opnemen. Hanna's hart was vervuld met medelijden. En dan die twee lieve kinderen. Die hoorden ook al niet anders. Maar dat alles mocht de oude vrouw aan de Heere voorleggen. Zou er voor God iets te wonderlijk zijn?

Het was de eerste adventzondag, dat de oude Hanna weer op haar plaatsje in de kerk mocht zitten. Zij had niet verwacht hier ooit nog te komen, maar de Heere had onverwacht de weg gebaad. In stille verwondering zat ze daar en alles zong in haar mee: "Kom ga met ons en doe als wij." Henne-Meue was al een paar keer meegereden met haar nieuwe burens, toen Els ineens op een avond binnenkwam.

"Mag ik er even in komen, Henne-Meue?"

Els gaf geen antwoord. Ze frommelde wat aan de franje van het tafelkleed en ze zuchtte diep.

"Henne-Meue, ik ben zondag bij u in de kerk geweest", zei ze plotseling. De oude vrouw keek verrast op. Zondag was ze alleen met Els meegereden. Wim moest thuisblijven bij de kinderen, die wat grieperig waren.

"Ja, ik heb u afgezet, maar toen ben ik zelf ook achterin gaan zitten. U praat altijd zo anders dan wij en daarom wilde ik wel eens horen hoe het bij u in de kerk was."

Het was even heel stil. De oude Hanna wachtte. Ze voelde dat er iets komen ging. Els legde haar armen op de tafel en keek naar de oude buurvrouw strak aan.

"Henne-Meue, was dat allemaal waar, wat die dominee bij u zei?"

"Ja natuurlijk kind, was dat waar. Maar het was geen dominee hoor. Het was een ouderling, die wat van de dominee voorlas."

"Maar ik begrijp er niets van, Henne-Meue. Er zaten daar allemaal mensen, die bij de kerk hoorden, die gedoopt waren en belijdenis hadden gedaan en die man deed net of er een heleboel mensen zaten die nog bekeerd moesten worden."

De oude Hanna knikte. "Ja kind, dat heb je goed gehoord. Dat zei de Heere Jezus toch ook tegen een kerkmens, tegen Nicodemus: "Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het koninkrijk Gods niet zien", en dat was nog wel een leraar!"

"Maar dan is het niet goed met ons, Henne-Meue, maar niemand heeft dat ooit tegen ons gezegd!"

Die uitroep ontroerde de oude vrouw. In alle eenvoud probeerde ze de jonge vrouw te wijzen op het éne nodige. Veel werd er die avond gesproken. Die zondagmorgen ging Els weer met haar oude buurvrouw mee naar de kerk. "Ik moet er meer van weten", zei ze.

"Vindt je man dat goed?", vroeg de oude vrouw.

"Ja hoor, ik heb er met Wim over gesproken".

Steeds kwam Els bij de oude Hanna met de vragen die haar hart beroerden. "Henne-Meue, nu hoorde ik zondag in de kerk over het kerstfeest dat volgende week is. En nu zei hij, dat het zo nodig is, dat Christus in ons hart geboren wordt. Wat bedoelde hij daarmee?"

"Lieve kind", zei de oude Hanna, "luister eens. We weten, dat we zondaars zijn. We weten, dat de Heere Jezus op aarde geboren is in een beestestal. We weten ook, dat Hij de straf gedragen heeft en gestorven is. Maar... de meeste mensen weten dat alleen met hun verstand. Het is nodig, dat de Heilige Geest ons dit alles laat zien. Dat we beseffen, diep in ons hart, dat het daar net zo vuil en onrein is als in een beestestal. Maar het is ook nodig, dat we leren dat we iemand nodig hebben, Die dat hart reinigt. Een Borg voor die hemelhoge schuld. Alleen Christus kan dat vuile hart reinigen door Zijn bloed. Vraag maar veel, of Hij in je hart wil wonen en werken met Zijn lieve Geest. Als je de Heere Jezus mag leren kennen, als Hij geboren wordt in je hart, dan gaat het Licht op in de duisternis. Dan kunnen we pas echt kerstfeest vieren". Voordat Els weer naar het andere huisje aan de dijk ging, vroeg ze: "HenneMeue, zou u ons een plezier willen doen? Komt u de volgende week met de kerstdagen bij ons? Wim vindt het goed en de kinderen vinden het prachtig, dat weet u wel. We hebben twee oma's en één opoe, zei Annemieke pas. U hoort er al helemaal bij. Doet u het? En ik heb met Wim afgesproken, dat we dan allemaal met u mee naar de kerk gaan". De oude Hanna knikte alleen maar. Ze kon niets zeggen. Ze hoorde de deur dichtslaan, ze hoorde de vlugge voetstappen van Els over de dijk. Heel stil zat de oude Hanna daar en de tranen biggelden haar over de wangen. En in haar hart begon het opnieuw te zingen: "Een God, Die zet uit mensenmin, d'onvrucht'b'ren in een huisgezin."

Toen had ze er niets van begrepen, maar nu wel. Ze had gevraagd, of ze burens mocht krijgen, met wie ze van hart tot hart kon spreken. Maar wat leek dat anders te gaan, dan zij had gedacht. Toen had ze ook daar niets meer van begrepen, maar nu wel. Zij had wel weg willen reizen, ze voelde zich zo nutteloos. Maar op die waaroms had ze geen antwoord gekregen. En nu... Ze voelde, dat de Heere een goed werk in dat jonge hart begonnen was. En zij mocht nog een wegwijzer zijn. In verwondering vouwde ze haar bevende handen.

"Heere, dat U me daar nog voor gebruiken wil", stamelde ze.